

JAARGANG 21

FEBRUARI 2024

NR. 2 - 222

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Israël, los van God, maar niet voor altijd

4 DISCIPELSCHAP IN EEN AFGODISCHE OMGEVING

Daniël 1-3 - Deel 1

6 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

6 DE ZEVEN KRUISWOORDEN

Prediker laat iets weg

9 WOORDSTUDIE

Rust en rusten

10 HET BOEK PREDIKER

Deel 7 - Een en Al Vluchtigheid

12 JEZUS IS ZO ANDERS

Anders dan wie ook

12 ADVERTENTIE

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

ISRAËL, LOS VAN GOD, MAAR NIET VOOR ALTIJD

Ger de Koning

Ik krijg elke dag de digitale nieuwsbrief All Israel News toegestuurd, met daarin het laatste nieuws over Israël en het Midden-Oosten, belicht voor evangelische christenen. Regelmatig worden daarin teksten of gedeeltes uit de Bijbel geciteerd en van commentaar voorzien die evangelische christenen lijken aan te sporen om zich openlijk achter Israël op te stellen. Diverse leiders binnen de evangelische beweging doen een emotioneel beroep op hun achterban dat te doen. God zegt immers in Zijn Woord dat Hij het voor Zijn land en Zijn volk zal opnemen. We moeten, zo wordt beweerd, God aan Zijn Woord houden.

Toen ik in All Israel News van 30-12-2023 een video bekeek waarin ik 1000 Israëlitische musici en zangers hartstochtelijk het lied-gebed HaBayita (Breng Ze Thuis) zag en hoorde zingen, kreeg ik een brok in mijn keel. Dat lied had betrekking op de gijzelaars die nog steeds door de meedogenloze terreurorganisatie Hamas gevangen worden gehouden. Toch moeten niet mijn emoties de doorslag geven in het uiten van mijn liefde voor Israël, maar Gods Woord. Anders bedenkt je met de beste bedoelingen al snel de dingen van de mensen in plaats van de dingen van God (Matt. 16:23).

De Schrift laat er in een enorm aantal profetieën geen twijfel over bestaan dat God grote zegeningen aan Israël gaat geven. De Schrift geeft ook antwoord op de vraag langs welke weg God dat gaat doen. Dat is niet door middel van zeer moderne wapens en hun Iron Dome, ook niet door de hulp van de EU en de VS, ook niet door massale steunbetuigingen vanuit de evangelische wereld, maar door berouw en bekering. Lees de boodschap van de ijlboden van Hizkia in 2 Kronieken 30:9.

De profeet Hosea heeft in hoofdstuk 3 van zijn profetie dezelfde boodschap. Hosea heeft zijn volk hartstochtelijk lief. Uit liefde voor zijn volk kondigt hij Gods oordeel over hun ontrouw aan, maar hij laat ook steeds weer zien hoe

God ten slotte in genade met het volk zal handelen en een keer zal brengen in hun lot.

In hoofdstuk 3 van zijn profetie wordt zijn boodschap in twee verzen als het ware samengevat:

‘Want de Israëlieten moeten veel dagen zonder koning en zonder vorst blijven, zonder offer en zonder gewijde steen, zonder efod en afgodsbeelden. Daarna zullen de Israëlieten zich bekeren, en de HEERE, hun God, zoeken en David, hun koning. Zij zullen zich in diep ontzag tot de HEERE en Zijn goedheid wenden, in later tijd’ (Hos. 3:4-5).

In vers 4 lezen we over de bestuurlijke en geestelijke leegte van Israël als natie gedurende een periode van ‘veel dagen’. Er is geen politieke leiding in de persoon van een staatshoofd en geen geestelijk leven, niet in positieve zin (op de ware God gericht) en niet in negatieve zin (op de afgoden gericht). Deze periode is begonnen met de verwerping van de Heer Jezus door Zijn volk en met de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Chr.

Het woord ‘daarna’ waarmee vers 5 begint, geeft aan wanneer die periode eindigt. Dat is wanneer de Heer Jezus uit de hemel op aarde terugkomt. Nadat de afvallige massa van Zijn volk (2/3 deel) is geoordeeld, zal Hij alle vijanden van het overblijfsel van Zijn volk (1/3 deel) uitroeien (Zach. 13:8-9). Dat gelovige restant vormt dan heel Israël, het nieuwe Israël, dat behouden is (Rom. 11:25-26) en de overvloedige zegen van het 1000-jarig vreedrijk zal binnengaan.

Het uiteindelijke herstel van Israël onder de zegenrijke regering van de Messias, waarbij het volk zal genieten van alle beloofde zegeningen, begint als het volk zich bekeert. Dat gebeurt als door de werking van Gods Geest het volk zijn zonde – hun verwerping van de Heer Jezus, hun Messias – berouwvol belijdt (Zach. 12:10).

Als we de boodschap van Hosea begrijpen, zal dat ons, die het Israël van God (Gal. 6:16) van harte liefhebben, tot gebed brengen voor alle Israëlieten en voor alle mensen die hen willen uitroeien. Laten we de voetstappen van de Heer Jezus navolgen, en alles overgeven aan Hem Die rechtvaardig oordeelt (1 Petr. 2:21-23). Hij kwam ruim 2000 jaar geleden op aarde om Zijn volk – niet van de Romeinen, maar – van hun zonden te bevrijden (Matt. 1:21).

Hij heeft getuigd van de waarheid. Dat mogen wij ook doen. Hij heeft Zich niet verdedigd tegen het onrecht dat Hem werd aangedaan, maar gebeden voor Zijn vijanden. Dat is voor ons een stuk lastiger, maar ook daarin behoren we Hem na te volgen. Zowel het een als het ander kunnen we alleen doen als we op Hem zien (Hebr. 12:1-3).

Ik wens u toe dat u in dit nieuwe nummer van Rechtstreeks veel van de Heer Jezus ziet, waardoor het verlangen groeit om Zijn voetstappen na te volgen.

Namens de redactie, Ger de Koning

PS. Een uitvoerige toelichting over Gods verhouding tot Israël nu en in de toekomst, zoals die wordt verwoord in Hosea 1-3, kunt u lezen op <https://www.kingcomments.com/nl/bijbelstudies/Hs>

Israëlieten, bekeer u tot de HEERE (...) Want als u zich tot de HEERE bekeert, zullen uw broeders en uw kinderen barmhartigheid vinden bij hen die hen als gevangenen weggevoerd hebben, zodat zij in dit land zullen terugkomen. De HEERE, uw God, is immers genadig en barmhartig, en zal het aangezicht niet van u afwenden als u zich tot Hem bekeert. (2 Kron. 30:8, 9).

DISCIPELSCHAP IN EEN AFGODISCHE OMGEVING

DANIËL 1-3 - DEEL 1

C.H. Mackintosh

'Volg jij Mij' (Joh. 21:22)

De eerste drie hoofdstukken van het boek Daniël leren ons belangrijke lessen, die ook toepasbaar zijn voor de tijd waarin wij leven. Een tijd waarin discipelen van Christus groot gevaar lopen toe te geven aan de invloeden die ons omringen, door het niveau van het getuigenis te verlagen en ons discipelschap te verloochenen door zich aan te passen aan de omstandigheden van het moment. In Daniël 1 vinden we een droevige stand van zaken, als we dit beschouwen vanuit het oogpunt van het uiterlijke getuigenis van God op aarde: *'In het derde jaar van de regering van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het. En de Heere gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn hand, en een deel van de voorwerpen van het huis van God. Hij bracht die naar het land Sinear, naar het huis van zijn god. Hij bracht de voorwerpen naar de schatkamer van zijn god'* (Dan. 1:1-2).

Die toestand kan vanuit menselijke standpunt gezien het hart ontmoedigen, de geest bedroeven en de geestkracht verlammen. Jeruzalem was in een ruïne veranderd, de tempel ontwijfd, de voorwerpen van het huis van God in de tempel van een afgod gebracht; en Juda was gevangengenomen. Dan kan het hart geneigd zijn te zeggen dat het geen nut heeft ons discipelschap nog langer vol te houden en te volharden in een toegewijde en trouwe wandel. De moed ontbreekt en de handen worden slap; ondertussen is de toestand van het volk betreurenswaardig. Alleen iemand van het huis van Juda met veel verbeelding zou in die omstandigheden willen besluiten de plaats van een echte Nazireeër in te nemen. Zo zou de menselijke natuur kunnen redeneren. Maar dat is niet de taal van het geloof. God zij dank! Er blijft altijd plaats voor ware toewijding om zich te ontplooien. Altijd is er een weg die de ware discipel kan gaan, ook al moet hij die in eenzaamheid gaan.

Met de uiterlijke omstandigheden houdt het geloof zich niet bezig. Ons voorrecht is het van God afhankelijk te zijn, zich met Christus te voeden en de atmosfeer van de hemel in te ademen, afgezien van de vraag of alles nu in volmaakte harmonie is of niet. Dat is voor het trouwe hart een wonderlijke genade. Wie trouw wil wandelen, zal altijd een weg vinden om verder te gaan. Terwijl ieder die de uiterlijke omstandigheden als voorwendsel gebruikt om te verslappen, nooit met trouw en beslistheid zal handelen, zelfs niet in gunstige omstandigheden.

Als er ooit een tijd was waarin de zwakheid van het getuigenis een verontschuldiging kon zijn, was het wel die van de Babylonische ballingschap. Heel het Jodendom was omvergeworpen. De koninklijke macht was van de opvolger van David overgegaan naar koning Nebukadnezar. De heerlijkheid had zich uit Israël teruggetrokken. Kortom, alles

leek verwelkt te zijn voor altijd. Er bleef voor de kinderen van Israël in hun ballingschap niets anders over dan hun harpen aan de wilgen te hangen en aan de stromen van Babel de heerlijkheid te bewenen, die hen had verlaten. Hun licht was verduisterd en hun grootheid verdwenen.

Zo zou het blinde ongeloof kunnen spreken. Maar God zij dank! Als alles in verval is, verheft het geloof zich om een heerlijke overwinning te behalen. En het geloof is, zoals we weten, de enige werkelijke basis waarop een discipel kan steunen om te handelen. Het zoekt geen steun bij mensen of in de uiterlijke omstandigheden. 'Al zijn bronnen' zijn in God. Daarom schijnt het geloof juist helder, wanneer alles duister om ons heen is. Als de horizon verduisterd wordt door sombere wolken, verwarmt het geloof zich aan de zon van goddelijke genade en trouw. Zo waren Daniël en zijn vrienden in staat de bijzondere moeiten van hun tijd te overwinnen. Zij vonden dat niets in Babylon het besef van Gods zegen kon verhinderen, die zo verheven was en die altijd in Jeruzalem kon worden gezien; en hun opvatting was de juiste. Hun oordeel was dat van een goed gefundeerd geloof.

Het was hetzelfde geloof dat een Barak, een Gideon, een Jefta en een Simson in vroeger tijden had doen handelen. Het was het geloof dat Jonathan had, toen hij zei: *'Want het is voor de HEERE niet te moeilijk om te verlossen, door veel of door weinig mensen'* (1 Sam. 14:6). David sprak door dit geloof, toen hij in het Eikendal het zwakke leger van Israël 'de gelederen van de levende God' noemde (1 Sam. 17:26). Dit was ook de overtuiging van Elia, toen hij op de Karmel een altaar bouwde met twaalf stenen, overeenkomstig het getal van de stammen van de zonen van Jakob (1 Kon. 18:31). Het was de overtuiging van Daniël zelf, toen hij in een latere periode zijn venster opende en bad in de richting van Jeruzalem (Dan. 6:11).

Paulus oordeelde ook zo, toen hij met het oog op de vreselijke afval die zich toen al aandeede, zijn kind Timotheüs vermaande: *'Houd tot voorbeeld de gezonde woorden die je van mij gehoord hebt'* (2 Tim. 1:13). Petrus sprak ook zo toen hij de ontbinding zag van alle dingen en de gelovigen aanraade: *'Beijver u onbesmet en onberispelijk voor Hem te worden gevonden in vrede'* (2 Petr. 3:14). Het was het advies van Johannes, toen hij te midden van de vloed van geestelijk verval tegen zijn geliefde Gajus zei: *'Volg niet het kwade na, maar het goede'* (3 Joh.:11). Ten slotte schreef Judas in de confrontatie met de meest afschuwelijke goddeloosheid, terwijl hij een geliefd overblijfsel bemoedigde, de volgende woorden: *'Maar u, geliefden, terwijl u zichzelf opbouwt op uw allerheiligst geloof en bidt in de Heilige Geest, bewaar uzelf in de liefde van God en verwacht de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven'* (Jud.:20-21). Kortom, het is het oordeel van de Heilige Geest en daarom ook het oordeel van het geloof.

Dit alles toont het belang en de waarde van de beslissing van Daniël, zoals die in Daniël 1 wordt verwoord: *'Daniël nu nam zich in zijn hart voor zich niet te besmetten met de gerechten van de koning of met de wijn die hij dronk'* (1:8). Hij had natuurlijk tegen zichzelf kunnen zeggen: 'Wat voor nut heeft het dat een zwakke gevangene de plaats van de afzondering bewaart? Alles is voorbij, het is onmogelijk het nazireeërschap te bewaren te midden van dit complete verval. Ik kan mij beter schikken naar de gewoonten van het land waar ik woon.'

Maar nee hoor. Daniël stond op een hoger niveau. Hij genoot het voorrecht in nauwe gemeenschap met God te leven, zowel in het paleis van Nebukadnezar als binnen de veilige muren van Jeruzalem. Hij wist dat – hoe de uiterlijke toestand van het volk van God ook mag zijn – er altijd een weg van toewijding en trouw is die begaanbaar is voor elke heilige persoonlijk; ondanks alles kan die worden bewandeld. En kunnen wij niet stellen dat het nazireeërschap in Babylon even aantrekkelijk en krachtig is als het nazireeërschap in Kanaän? Natuurlijk, het is kostbaar en mooi een gevangene in Babel te zien die verlangt naar Bijbelse afzondering en die in praktijk brengt. Daarin zit een les verborgen die geldt voor alle tijden, een voorbeeld dat heel geschikt is om na te volgen en gelovigen aan te spreken in alle bedelingen. Het is een heerlijk bewijs dat een toegewijd hart te midden van de dikste duisternis kan genieten van de stralen van de zon, die geen wolk kan verduisteren.

Hoe kan dit? Omdat *'Jezus Christus gisteren en heden Dezelfde is en tot in eeuwigheid'* (Hebr. 13:8). De bedelingen veranderen en verdwijnen. Godsdienstige inzettingen vergaan en worden tot stof. Menselijke systemen wankelen en vallen, maar de naam van Jezus blijft tot in eeuwigheid. Zijn gedachtenis is van geslacht tot geslacht. Op dit heilige en verheven terrein is het geloof gevestigd, dat zich verheft boven de wisselvalligheden hier beneden om gemeenschap te genieten met de ware Bron van wat goed is. Zo bracht het geloof in de tijd van de Richteren grotere overwinningen tot stand dan in de dagen van Jozua. Zo werd het altaar van Elia op de Karmel omgeven door een heerlijkheid die net zo schitterde als die van het altaar in de tijd van koning Salomo. Dit is zo bemoedigend. Het hart is zo geneigd de moed op te geven, als het ziet op het falen en de ontrouw van de mens, in plaats van te blijven zien op de nooit falende trouw van God!

'Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de Zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid' (2 Tim. 2:19). Wie zou ooit deze waarheid kunnen veranderen? Niemand. En niets kan het geloof aantasten dat dit vasthoudt, of de praktische toewijding die gegrond is op deze zekerheid.

Laten we nu kijken naar de heerlijke gevolgen van de toewijding en de afzondering van Daniël. In de eerste drie hoofdstukken vinden wij drie verschillende dingen, die voortkwamen uit de afwijzende houding die door Daniël en zijn metgezellen werd ingenomen tegenover de gerechten van de koning:

1. Het geheim van de droom van de koning werd aan hen geopenbaard.
2. Zij weerstonden de verleiding om te knielen voor het beeld dat de koning had opgericht.
3. Zij doorstonden zonder enige schade de vurige oven die op bevel van de koning was opgestookt.

1. Gods vertrouwelijke omgang

'Vertrouwelijk ¹ gaat de HEERE om met wie Hem vrezen' (Ps. 25:14). Deze tekst wordt wonderlijk werkelijkheid in dit geval. De wijzen van Babel, de bezweerders, de tovenaars

1) NBG: 'Des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen'.

en de Chaldeeën die in de tegenwoordigheid van de koning waren, wisten geen van allen de droom van de koning. De Chaldeeën zeiden: *'Er is geen mens op de aardbodem die de zaak van de koning te kennen zou kunnen geven'* (2:10). Dat was ook zo. Maar er was een God in de hemel, Die er alles van wist. Hij kon het geheim openbaren aan hen die genoeg geloof, toewijding en zelfverloochening hadden om zich niet in te laten met de verontreinigingen van Babel, hoewel ze gevangen waren in die stad. Alle raadsels of verborgenheden zijn bij God volmaakt bekend. Hij kan en wil ze zelfs openbaren aan hen die met Hem wandelen in Zijn heilige tegenwoordigheid.

De nazireeërs van God kunnen verder zien in de menselijke omstandigheden dan de grootste filosofen van de wereld. Hoe gebeurt dat? Hoe kunnen zij de verborgenheden ontdekken? Omdat zij verheven zijn boven de nevels van de wereld, boven de duisternis die hen omringt. Zij zijn gescheiden van de wereld; zij nemen een plaats van afzondering, afhankelijkheid en gemeenschap in. *'Daarop vertrok Daniël naar zijn huis en liet hij de zaak aan zijn vrienden Hananja, Misaël en Azarja weten, opdat zij het aangezicht van de God van de hemel zouden zoeken om barmhartigheid te verkrijgen met betrekking tot deze verborgenheid, zodat men Daniël en zijn vrienden niet met de rest van de wijzen van Babel zou doen omkomen'* (2:17-18). Uit deze goddelijke bron putten zij kracht en inzicht. Zij moesten alleen naar de hemel opzien om duidelijk inzicht te krijgen in de toekomst van de wereld.

Hoe waar en eenvoudig is dit allemaal! 'God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis' (1 Joh. 1:5). Dat is de reden. Als wij licht nodig hebben, kunnen wij dat alleen vinden in Zijn tegenwoordigheid; en wij kunnen alleen de kracht van Zijn tegenwoordigheid kennen, als wij de afzondering van een verdorven wereld in praktijk brengen. Het gevolg van de bemiddeling van Daniël en zijn uitlegging van de droom was: *'Toen wierp koning Nebukadnezar zich met het gezicht ter aarde en hij aanbad Daniël. En hij beval dat men hem een offergave en aangenaam reukwerk zou brengen'* (2:46). Hier viel dus de meest trotse en machtige koning op aarde aan de voeten van een gevangene in zijn rijk. Het was de heerlijke vrucht van Daniëls trouw. God zal altijd het geloof eren, dat zich in zekere mate verheft tot het niveau van Zijn gedachten! Hij wil en kan de wissel honoreren, die het geloof in vertrouwen trekt op Zijn onuitputtelijke wijsheid. Daniël verwerkelijkte bij die gelegenheid, evenals zijn vrienden, de oude belofte van God: *'En alle volken van de aarde zullen zien dat de Naam van de HEERE over u uitgeroepen is, en zij zullen voor u bevreesd zijn (...). De HEERE zal u tot een hoofd maken en niet tot een staart, en u zult uitsluitend omhoog gaan en niet omlaag'* (Deut. 28:10,13).

Zeker was Daniël hier 'het hoofd' en Nebukadnezar 'de staart', als wij de situatie vanuit goddelijk standpunt bezien. Zie ook het gedrag van deze nazireeër van God tegenover de goddeloze Belsazar (Dan. 5:17-29). Vinden we daar niet een heerlijk getuigenis van de voorrang waartoe het nageslacht van Abraham was bestemd, evenals toen in de tijd van Jozua de zegevierende aanvoerders hun voet op de nek van de koningen van Kanaän konden zetten (Joz. 10:24). Of toen de hele aarde verlangde om Salomo te zien en de wijsheid te horen, die God in zijn hart had gelegd (1 Kon. 10:24-25). Natuurlijk is de geschiedenis van Daniël in zekere zin nog een groter getuigenis. Het is heel normaal zo'n toneel in Jozua's geschiedenis te verwachten of in die van Salomo.

Maar de trotse koning van Babel aan de voeten te zien van één van zijn gevangenen overtreft alle verwachtingen.

Toch wordt het hier genoemd als een treffend bewijs van de kracht van het geloof, om moeilijkheden van allerlei aard te overwinnen en om buitengewone vrucht te dragen. Het geloof blijft hetzelfde, of het nu werkt in de vlakten van Kanaän, op de Karmel, aan de rivieren van Babel of te midden van de belijdende kerk. Geen hindernis kan het geloof binden, geen vervolging kan het wegnemen, geen verandering kan het aantasten. Bedelingen veranderen, jaren gaan voorbij, de raderen van de tijd draaien door, terwijl ze onder hun gewicht de dierbaarste verwachtingen van het hart verpletteren. Maar het geloof blijft het geloof. Het is een onsterfelijke, goddelijke, eeuwige werkelijkheid, die put uit de fontein van de zuivere waarheid en waarvan de bronnen zich bevinden in Hem Die de Weg, de Waarheid en het Leven is.

Dit kostbare geloof liet Daniël handelen, toen hij zich in zijn hart voornam *'zich niet te besmetten met de gerechten van de koning of met de wijn die hij dronk'*. Hij kon niet opgaan naar het huis waar zijn voorvaders hadden aanbeden. De vijand had de heilige stad met voeten getreden. Het vuur brandde niet meer op het altaar van de God van Israël. De gouden kandelaar en zijn zeven lampen gaven geen licht meer in de heilige plaats. Maar het geloof leefde in het hart van Daniël en dit verhief hem boven de invloed die de omstandigheden op hem konden uitoefenen. Het stelde hem in staat te genieten van alle beloften van God, die 'ja en amen' zijn in Christus Jezus, en in de kracht hiervan te handelen. Het geloof verdwijnt niet door tempels in verval, door vernielde steden, door uitgebluste lampen of door vergane glorie. Waarom niet? Omdat God daardoor niet verandert. Hem kan men altijd vinden, en het geloof is zeker hiervan.

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Hoeveel dagen kostte het Laban om Jakob in te halen, nadat hij van hem was gevlucht?
2. Wat is de naam van de profetes die leefde tijdens de regering van Josia?
3. Wie hoopte dat Paulus hem geld zou geven om hem om te kopen?

Antwoorden

1. Zeven dagen (Gen. 31:23).
2. Hulda (2 Kon. 22:14-20).
3. Felix (Hand. 24:26).

DE ZEVEN KRUISWOORDEN

Hugo Bouter

'Jezus nu zei: Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen (...) Eén van de gehangen boosdoeners nu lasterde Hem: Bent U niet de Christus? Verlos Uzelf en ons. De andere echter antwoordde en bestrafte hem en zei: (...) Deze echter heeft niets onbehoorlijks gedaan. En hij zei: Jezus, denk aan mij, wanneer U in Uw koninkrijk komt. En Hij zei tot hem: Voorwaar, Ik zeg u: vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn (...). En Jezus riep met luider stem de woorden: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.'

Lukas 23:34-49; Johannes 19:17-30

Het testament van onze Heer

Voor zover dit uit de evangeliën valt op te maken, heeft Christus tot zevenmaal toe iets geroepen terwijl Hij aan het kruis hing. Drie van deze kruiswoorden zijn uitgesproken vóór de drie uren van duisternis en drie erna. Tijdens de drie uren van duisternis — bijna aan het einde hiervan — horen wij slechts de hartenkreet uit Psalm 22: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' (Matt. 27:46; Mark. 15:34). Door deze woorden van de psalmdichter aan te halen gaf de Heer uitdrukking aan het peilloze lijden van de godverlatenheid; dit trof Hem vanwege het oordeel over onze zonden.

In zekere zin zijn deze zeven uitspraken de laatste wil, het geestelijke testament van de stervende Heiland. Met name de eerste drie kruiswoorden vormen een bijzonder getuigenis van de waarde en de kracht van Christus' werk. Wij mogen hierin beluisteren wat de gevolgen van het kruislijden zouden zijn — waarvan de brieven van het Nieuwe Testament ook getuigen. Wij zien hier de geestelijke rijkdommen die Hij ons heeft nagelaten op grond van Zijn volbrachte werk.

Het gaat om drie zegeningen die ons krachtens Zijn dood zijn geschonken:

1. De vergeving van de zonden, overeenkomstig het gebed van de Heer tot de Vader in Lukas 23:34.
2. Een plaats in het hemelse paradijs, overeenkomstig de belofte van Lukas 23:43.
3. Een plaats van zorgzame liefde te midden van Gods 'huisgezin' hier op aarde, volgens de aanwijzingen van Johannes 19:26-27.

In deze wilsbeschikking van de Heiland is sprake van de geestelijke goederen die de Zijnen door Zijn lijden en sterven ontvangen. Hij is de Erflater en Hij zorgt voor het verleden, het heden en de toekomst van allen die Hem toebehoren. Zo zien wij in een iets andere volgorde:

1. Wat betreft het verleden: wij zijn gewassen van onze zonden door Zijn kostbaar bloed. Wij hebben de vergeving van de zonden.
2. Wat betreft het heden: Hij schenkt ons een plaats van geborgenheid te midden van de familie van Gods kinderen.
3. Wat betreft de toekomst: het paradijs van God in de hemel staat voor ons open. Wat zouden wij nog meer kunnen verlangen?

Vader, vergeef hun

Het is ontroerend dat het *eerste* woord dat Christus op het kruis heeft uitgesproken, een gebed voor Zijn vijanden was. Het was geen gebed om wraak over de zondaars die Hem aan het vloekhout hadden genageld, maar een bede om vergeving voor hen. Zelfs in deze afschuwelijke situatie was het hart van de Heiland vol liefde en genade voor de verloren zondaars die Hij wilde zoeken en redden. Hij bad de Vader om vergeving voor het kwaad dat Hem – de geliefde Zoon van de Vader – werd aangedaan. Als Hij dit niet had gedaan, zou er ongetwijfeld een vernietigend oordeel zijn gevolgd. Maar het was nog niet de dag van de wraak. De toorn van de hemel trof hier niet een schuldige wereld, maar juist Hem Die de Zondendragers wilde worden en voor vijandige zondaars in de dood wilde gaan.

Het is juist de vrucht van Christus' verzoeningswerk, dat deze goddelijke vergeving ons nu wordt aangeboden. Hij was immers gekomen, opdat Zijn bloed – het bloed van het nieuwe verbond – voor velen zou worden vergoten tot vergeving van zonden (Matt. 26:28). Geen vergelding dus, geen wraak, maar vergeving doordat Christus onze plaats heeft ingenomen in het oordeel en voor onze zonden wilde sterven. Wij mogen de prediking van de apostel Petrus op de Pinksterdag wel zien als de vervulling van dit gebed. Christus bad om vergeving voor Zijn vijanden, en in antwoord hierop kon Petrus hun die vergeving aanbieden. Hij deed dat als gezant en getuige uit naam van God. Er was echter één voorwaarde: zij moesten zich bekeren en zich laten dopen in de naam van Jezus Christus 'tot vergeving van uw zonden' (Hand. 2:38). In Handelingen 3:17 voegt de apostel nog eraan toe dat zij de Heer uit onwetendheid hadden gedood – geheel overeenkomstig de woorden van Christus Zelf: '(...) want zij weten niet wat zij doen' (Luk. 23:34).

Dit goede nieuws van de vergeving van de zonden is een wezenlijk onderdeel van de prediking. We vinden het in de zendingsopdracht van Mattheüs 28 en Lukas 24, in het boek Handelingen in de prediking van de apostel Petrus, en ook

in de prediking van de apostel Paulus. Zodra Paulus begint met zijn zendingswerk, lezen we erover (Hand. 13:38-39). Ook in de brieven aan de Efeziërs en de Kolossenzen noemt Paulus speciaal de vergeving van de zonden en rekent hij dit tot de hoogste zegeningen van de christen (Ef. 1:7; 4:32; Kol. 1:14). Maar wij mogen niet vergeten dat die zegen het gevolg is van het peilloze lijden dat de Heer heeft ondergaan op het kruis van Golgotha.

Vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn

Het *tweede* kruiswoord omvat de belofte van een plaats in het hemels paradijs: 'Voorwaar, Ik zeg u: vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn'. De Heer spreekt met goddelijk gezag. Het woord 'Voorwaar' betekent: 'Amen'. Er is geen enkele twijfel mogelijk ten aanzien van de vervulling van deze belofte. Hoewel Christus in zwakheid is gekruisigd, leeft Hij nu door Gods kracht. Wat Hij belooft, maakt Hij ook waar.

Uit dit belangrijke vers zijn een aantal conclusies te trekken:

1. Er is geen tussentijd nodig van loutering en reiniging, voordat de ontslapen gelovige het geluk van de hemel bereikt. De Heer zegt immers tegen de boosdoener dat hij *diezelfde* dag nog met Hem in het paradijs zou zijn. Overigens betreft de doodsslaap alleen het lichaam, dat rust in het graf tot aan de opstandingsdag. Dit weerlegt impliciet ook de leer van de zielenlaap, die beweert dat de gestorven heiligen in een soort 'slaaptoestand' verkeren tot aan de opstandingsdag.
2. Degenen die in Christus zijn ontslapen, bevinden zich nu reeds in Zijn directe tegenwoordigheid en zij zijn zich daarvan bewust. 'Vandaag zult u *met Mij* in het paradijs zijn', dat was de belofte van de Heer aan de boosdoener die in Hem geloofde. Deze man verwachtte het komende Messiaanse rijk. Hij geloofde dat de Heer de Koning van de Joden was en dat Hij op Gods tijd Zijn koninkrijk zou ontvangen, waarin ook de opgestane heiligen een plaats hebben. Dan hoopte hij op de gunst van de Koning te mogen rekenen. Maar hij kreeg nu al iets beters: een plaats in het paradijs van God, waar hij direct al mocht aanliggen in de tegenwoordigheid van de Heer.
3. In Lukas 16 wordt deze plek nog aangeduid als 'de schoot van Abraham', maar toen had de Heer Zijn werk op het kruis nog niet volbracht. Sinds Hij is opgestaan en verheerlijkt aan Gods rechterhand, staat Abraham – de vader van de gelovigen – niet meer in het centrum van de aandacht. Bij *Christus* en met *Christus* te zijn, dat is nu het beste deel (Fil. 1:23). Dit geldt trouwens niet alleen in de tussentoestand, de situatie tussen het sterven en de opstanding. Bij de opstanding van de ontslapenen en de verandering van de nog op aarde levende gelovigen bij de opname, geldt dezelfde belofte: '(...) en zó zullen wij altijd met [de] Heer zijn' (1 Thess. 4:17).
4. Deze plaats heet voortaan 'het paradijs', als de hemelse tegenhanger van de hof van Eden. Het bevindt zich in de derde hemel, d.i. de woonplaats van God Zelf. Het is dan ook het paradijs *van God* blijkens Openbaring 2:7. Het kan niet zoals het aardse paradijs door de mens te gronde

worden gericht. Het draagt het stempel van goddelijke volkomenheid.

- Hier ontbreekt dan ook de boom van de kennis van goed en kwaad en de verleiding tot zonde. Christus is daar als de ware boom van het leven en de Heilige Geest is daar als de bron van levend water (Joh. 4:14-24; 7:37-39; Openb. 22:1-2). In de dorst en de honger van het hart wordt in elk opzicht voorzien. De door Jezus ontslapenen zijn nu reeds onuitsprekelijk gelukkig in Gods tegenwoordigheid (2 Kor. 12:2-4). Zij horen daar heerlijke woorden, die een mens op aarde niet op de lippen kan nemen. Paulus werd daarheen opgenomen als 'een mens in Christus', en het is de plaats van allen die met Hem als de laatste Adam zijn verenigd.

Vrouw, zie, uw zoon

Wij willen ons nu speciaal nog bezighouden met het *derde* kruiswoord, dat de Heer richtte tot zijn moeder en tot Johannes, de geliefde discipel: 'Toen nu Jezus Zijn moeder zag, en de discipel die Hij liefhad daarbij zag staan, zei Hij tot Zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zei Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar in zijn huis' (Joh. 19:26-27). Dit derde kruiswoord betreft niet Christus' vijanden, maar Zijn vrienden en volgelingen. Er waren slechts enkele trouwe volgelingen die bij het kruis stonden, en in het Johannesevangelie worden ze bij name genoemd.

De geliefde discipel gaf morele steun aan Maria in het leed dat haar ziel doorboorde, zoals Simeon had geprofeteerd (Luk. 2:34-35). Hij zou nu voortaan haar steun en toeverlaat zijn, opdat haar verdriet zou worden verzacht. De Heer gaf hun allebei de plaats die zij na Zijn heengaan moesten innemen. Maria kreeg een zoon die voor haar zou zorgen, en Johannes kreeg een liefdevolle moeder. Zo is het nog steeds onder de volgelingen van Christus. Hij wijst ons de juiste plaats en het is Zijn wens dat wij elkaar wederzijds tot steun zijn. In de familie van de kinderen van God kan men niet langs elkaar heen leven, maar deelt men lief en leed. En het is de Heer die bepaalt welke plaats wij ten opzichte van de andere huisgenoten van het geloof moeten innemen, en welke verantwoordelijkheid wij moeten dragen.

Het is heel opmerkelijk dat Johannes ons later zoveel meedeelt over de onderlinge verhoudingen binnen de familie van Gods kinderen. In zijn eerste brief toont hij duidelijk dat niet alle gelovigen dezelfde plaats innemen. Er zijn jonge kinderen in het geloof, die nog maar pas de Vader kennen en de blijdschap van het kindschap en het zoonschap

genieten. Anderen zijn geestelijk gegroeid en sterk geworden in het conflict met de boze. Deze 'jongelingen' hebben echter nog wel bepaalde vermaningen nodig. Weer anderen worden 'vaders' genoemd, omdat zij op hun beurt mensen tot Christus hebben geleid en als vaders in Christus aandacht en zorg aan hun geestelijke kinderen besteden. Aan hen wijdt de apostel geen vermaningen meer (zie 1 Joh. 2). Het is voldoende dat zij Hem kennen Die van het begin af is en voortdurend in gemeenschap met de Vader en de Zoon leven. Wat een voorrecht is het door de Heer Zelf een plaats toebedeeld te krijgen in Gods huisgezin!

Vader, in Uw handen

Het *vijfde* en het *zesde* kruiswoord vinden we in Johannes 19, het zevende en laatste in Lukas 23. Het levenseinde van Christus wordt heel beknopt beschreven in Johannes 19:28-30. Hier vinden we eerst een uitroep van de Heer om de Schriften te vervullen, namelijk: 'Ik heb dorst' (vgl. Ps. 22:16 en Ps. 69:22). De zure wijn vlak na de kruisiging had de Heer geweigerd, omdat dit een verdovingsmiddel was.

Maar na het volbrengen van het werk (want Jezus wist dat nu alles was volbracht, zegt Johannes), kon Hij uitdrukking geven aan Zijn menselijke gevoelens en verlangens. En dat doet Hij dan ook nog met het speciale doel om de Schrift te vervullen, opdat al de Messiaanse profetieën zouden zijn gerealiseerd bij Zijn leven en bij Zijn sterven. Na het nemen van de zure wijn zei Hij: 'Het is volbracht!' Het grote verlossingswerk was volbracht, en de Schriften waren vervuld.

Daarop boog Hij Zijn hoofd en gaf Hij Zijn geest over in de handen van Zijn Vader (Joh. 19:30). Dit is de zelfstandige en vrijwillige overgave van Zijn ziel in de dood, want Hij had macht om Zijn leven af te leggen. En daarbij heeft Hij volgens Lukas nog met luider stem de woorden kunnen uitroepen: 'Vader, in Uw handen beveel ik Mijn geest' (Luk. 23:46). Dit is het *zevende* kruiswoord. En toen Hij dit gezegd had, stierf Hij.

Zowel het eerste als het laatste kruiswoord beginnen dus met het intieme woord 'Vader'. Hier spreekt Hij Die alles heeft volbracht en in Wie wij al ons heil mogen vinden. De martelaar Stefanus heeft bij zijn sterven het voorbeeld van de Heer nagevolgd en zijn woorden reflecteren zowel het eerste als het laatste kruiswoord: een woord van vergeving en een woord van vertrouwen (zie Hand. 7:54-60). Hij gaf zijn geest over in de handen van de verheerlijkte Heer, Die aan Gods rechterhand stond om hem op te nemen in Zijn hemelse heerlijkheid.

PREDIKER LAAT IETS WEG

'Of een boom naar het zuiden valt of naar het noorden, op de plaats waar de boom valt, daar blijft hij liggen' (Pred. 11:3).

De Prediker spreekt over een boom, die door een storm omvergeblazen wordt. Het is interessant dat hij slechts twee richtingen noemt waarin de boom kan vallen: het zuiden of het noorden. Waarom laat hij het oosten en het westen weg? Waarom denkt hij niet daaraan? Omdat er in de toepassing op ons mensen ook slechts twee mogelijkheden zijn. Als iemand plotseling uit het leven wordt weggenomen, zal hij eeuwige zegen vinden (het zuiden), of wacht hem het eeuwige oordeel (het noorden). Er zijn maar twee mogelijkheden, en dat is ernstig!

RUST EN RUSTEN

Gerard Kramer

Dat het Grieks voor een Nederlands woord soms diverse equivalenten met verschillende nuances heeft, hebt u vaker gezien in deze rubriek. In deze WoordStudie zullen we dat zien bij de woorden 'rust' en 'rusten'.

Anapausis

Het eerste woord voor 'rust' dat we gaan bekijken, is Gr. *anapausis*. Daar hoort u het Nederlandse woord 'pauze' in doorklinken: dat is een rust die een al begonnen activiteit onderbreekt. Het woord *anapausis* wordt in Griekse teksten gebruikt om 'rust na inspanning of arbeid' aan te geven, en met dat aspect loopt het Nederlandse woord 'pauze' parallel. Het wordt in de volgende plaatsen gebruikt:

- 'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en u zult rust vinden voor uw zielen' (Matt. 11:28-29).
- 'Wanneer nu de onreine geest van de mens is uitgegaan, gaat hij door dorre plaatsen, op zoek naar rust, en vindt die niet' (Matt. 12:43; vgl. Luk. 11:24).
- 'En de vier levende wezens hadden elk afzonderlijk zes vleugels, rondom en van binnen waren zij vol ogen en zij hebben geen rust, dag en nacht, en zeggen: Heilig, heilig, heilig, Heer, God de Almachtige, die was en die is en die komt' (Openb. 4:8).
- 'En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid; en zij hebben dag en nacht geen rust, zij die het beest en zijn beeld aanbidden, en ieder die het merkteken van zijn naam ontvangt' (Openb. 14:11).

Dit woord wordt in de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Oude Testament, vaak gebruikt voor de rust van de sabbat¹. Het hangt samen met het werkwoord *anapauoo* / *anapauomai*, 'rust geven' / 'rusten', dat o.a. voorkomt in:

- Matt. 11:28 ('Ik zal u rust geven', 'tot rust brengen');
- Mark. 6:31 ('Rust wat');
- Luk. 12:19 ('Ik zal tot mijn ziel zeggen: ... rust, eet, drink, wees vrolijk');
- 1 Kor. 16:18 ('Want zij hebben mijn geest verkwikt (oftewel 'rust gegeven', 'tot rust gebracht') en de uwe');
- Openb. 14:13 ('... opdat zij rusten van hun arbeid').

1) Interessant is dat de schrijver van de brief aan de Hebreëen voor 'sabbatsrust' een uniek woord gebruikt dat verder nergens voorkomt, ook niet in de Septuaginta, namelijk Gr. *sabbatizmos* (Hebr. 4:9).

Anesis

Het tweede woord voor 'rust' dat we onderzoeken, is Gr. *anesis*. Dit geeft meer 'rust na gevangenschap of verdrukking' aan. Het wordt o.a. op de volgende plaatsen gebruikt:

- 'En hij beval de hoofdman hem in bewaring te houden en [hem] enige vrijheid te laten en niemand van de zijnen te verhinderen hem te dienen' (Hand. 24:23).
- 'Toen ik nu in Troas kwam voor het evangelie van Christus en mij een deur geopend was in [de] Heer, had ik geen rust in mijn geest, daar ik mijn broeder Titus niet vond' (2 Kor. 2:12).
- 'Immers, toen wij in Macedonië kwamen, had ons vlees geen rust, maar wij waren in alles verdrukt: van buiten strijd, van binnen vrees' (2 Kor. 7:5).
- 'Want het is niet opdat anderen verlichting hebben en u verdrukking' (2 Kor. 8:13).
- '... daar het rechtvaardig is bij God, aan hen die u verdrukken, verdrukking te vergelden, en aan u die verdrukt wordt, rust met ons bij de openbaring van de Heer Jezus (2 Thess. 1:6-7).

Dit woord hangt samen met het werkwoord *anièmi*. Dit betekent lett. 'losmaken', 'laten gaan'. Het komt voor in:

- Hand. 16:26 ('van allen gingen de boeien los', lett. 'werden losgemaakt');
- Hand. 27:40 ('tegelijk maakten zij de roerbanden los');
- Ef. 6:9 ('... en laat het dreigen na');
- Hebr. 13:5 ('Ik zal u geenszins begeven (= laten gaan) en u geenszins verlaten').

HET BOEK PREDIKER

DEEL 7 - EEN EN AL VLUCHTIGHEID

Ger de Koning

Pred. 3:5 | Wegwerpen–verzamelen; omhelzen–niet omhelzen¹

De 'tijd om stenen weg te werpen' is gekomen als we constateren dat we niet kunnen bouwen met de soort stenen die we in handen hebben, als ze geen geschikt bouw materiaal zijn. Als we die nutteloze stenen hebben weggegooid, is het 'tijd om stenen te verzamelen' die we kunnen gebruiken om te bouwen.

In het wegwerpen en het verzamelen van stenen hebben we een voorbeeld in de wet op de melaatsheid. Daarin is sprake van een situatie dat er in de stenen van de muur van een huis de ziekte van de melaatsheid aanwezig is. Die stenen moeten uit de muur van dat huis worden verwijderd (Lev. 14:39-40) en worden vervangen door gezonde stenen (Lev. 14:42).

We kunnen dit toepassen op gelovigen, die levende stenen worden genoemd (1 Petr. 2:5), maar bij wie de zonde is uitgebroken. Als zulke personen in de zonde volharden, moeten ze uit de gemeente, Gods huis, worden verwijderd. Ze kunnen weer als steen in het huis van God worden ingevoegd als ze tot berouw zijn gekomen. We zien dat in de gemeente in Korinthe. In zijn eerste brief aan hen schrijft Paulus dat ze de boze uit hun midden moeten wegdoen (1 Kor. 5:13). In zijn tweede brief aan hen zegt hij dat ze hem die is weggedaan, moeten vergeven en weer moeten aannemen omdat hij tot berouw is gekomen (2 Kor. 2:7).

Op het voorgaande sluit aan, maar dan in omgekeerde volgorde, dat er 'een tijd om te omhelzen' is. Dat is een tijd om iemand aanvaarding en geborgenheid te laten voelen. We kunnen dat letterlijk doen bij onze kinderen. We kunnen dat in geestelijke zin bij de berouwvolle zondaar doen (Luk. 15:20).

Er is echter ook 'een tijd om zich ver te houden van omhelzen'. In letterlijke zin doen we dat bij onze kinderen als zij zich hebben misdragen. In geestelijke zin doen we dat als iemand volhardt in de zonde. Dan mogen we zo iemand niet het gevoel van aanvaarding en geborgenheid geven, anders zouden we de zonde omhelzen en geven we de ander het gevoel dat zijn zonde niet zo erg is. We bevestigen hem dan in zijn zonde en hij zal er niet mee breken. Dat is dan onze schuld.

Pred. 3:6 | Zoeken–verloren laten gaan; bewaren–wegwerpen

Als we iets zijn kwijtgeraakt en we worden ons dat bewust, zullen we gaan zoeken, het is dan de 'tijd om te zoeken'. Het kan om bezittingen gaan. Het kan ook om personen gaan die we misschien zelfs nog dagelijks zien, maar met wie we niet meer die hartelijke gemeenschapsband hebben. Er is afstand gekomen, we zijn het vertrouwen in elkaar kwijtgeraakt. Wanneer we dat constateren, is het tijd dat we ernaar op zoek gaan hoe dat kan worden hersteld.

Het is ook nog steeds de tijd om het verloren schaap, de zondaar, te zoeken om hem bij de Goede Herder terug te brengen. Het kan zijn dat onze inspanningen om het verlorene te zoeken, geen resultaat hebben. Als we zien dat het niet in ons vermogen ligt om verder te zoeken, moeten we het loslaten. Dan is het 'tijd om verloren te laten gaan'. Verdere inspanningen om het verlorene te zoeken zouden dan verloren tijd zijn.

Het tweede deel van het vers sluit op het eerste aan. Het lijkt op het eerste deel, maar is er niet gelijk aan. Het gaat hier niet om iets dat we kwijt zijn, maar om iets dat we bezitten en dat we moeten bewaren of moeten wegwerpen. Wat ons is toevertrouwd, moeten we bewaren. We kunnen daarbij denken aan het toevertrouwde pand, dat is voor ons de waarheid van Gods Woord (1 Tim. 6:20). Daarvan mogen we niets afdoen en daaraan mogen we niets toevoegen (Openb. 22:18-19).

Wat voor ons schadelijk is, moeten we wegwerpen of verwerpen, zoals 'ongoddelijke oude-vrouwen fabels' (1 Tim. 4:7), 'dwaze en ongerijmde twistvragen' (2 Tim. 2:23) en 'een sektarisch mens na [de] eerste en tweede vermaning' (Tit. 3:10).

Pred. 3:7 | Scheuren–dichtnaaien; zwijgen–spreken

In het leven kan er een situatie zijn dat 'een tijd om stuk te scheuren' is aangebroken. God scheurde het koninkrijk van Saul af. In de tijd van Salomo scheurde Hij het in tweeën. Beide keren wordt dit scheuren van het rijk symbolisch voorgesteld in het scheuren van een mantel (1 Sam. 15:27-28; 1 Kon. 11:11-12, 30-31). Er komt een tijd dat de scheur in het rijk in twee en tien stammen weer dichtgenaaid zal zijn. Dat gebeurt wanneer de Heer Jezus terugkomt naar de aarde. Dan zullen de twee huizen van Israël weer 'aan elkaar genaaid zijn' en een eenheid vormen (Ezech. 37:22).

1) Lees aub elke keer het tekstgedeelte erbij uit de HSV vertaling.

Scheuren, of verdeeldheid, ontstaan in families wanneer familieleden de Heer Jezus aannemen, terwijl andere familieleden dat niet doen (Matt. 10:34-35). Wanneer de andere familieleden zich ook bekeren, komt er weer eenheid en worden scheuren dichtgenaaid. In de gemeente moeten zich soms scheuren voordoen. Dat is het geval als de waarheid van Gods Woord geweld wordt aangedaan en men zich niet naar de waarheid wil voegen (1 Kor. 11:19). Als er verootmoediging en berouw is, kan de scheur weer dichtgenaaid worden.

We kunnen dit ook toepassen op een plaatselijke gemeente. Een tijd om stuk te scheuren is gekomen wanneer er in de gemeente ondanks herhaaldelijk aandringen daarop geen tucht wordt uitgeoefend over de zonde. Als het verkeerde daarvan echter wordt ingezien, is het tijd om de scheur weer dicht te naaien, dat wil zeggen de onderlinge gemeenschap met elkaar weer op te zoeken en te beleven. Het is dramatisch als zowel van het een als van het ander de tijd niet wordt herkend.

Bij *'een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken'* staat *'zwijgen'* voorop. In *'een kwade tijd ... zwijgt de verstandige'* (Am. 5:13). *'Iemand met inzicht zwijgt'* (Spr. 11:12b) en doet niet mee met spotters die God en Zijn Woord belachelijk maken, want hij buigt voor Gods Woord. We moeten ook zwijgen als God door het oordeel spreekt (Lev. 10:3).

Ezechiël moest een tijdlang zwijgen om daardoor een teken te zijn voor het opstandige volk van God (Ezech. 3:26; 33:22). Zwijgen is het uitgangspunt. Wanneer we nu onze tong in bedwang houden, zullen we later niet onze woorden hoeven te 'eten', dat wil zeggen met de gevolgen van onze woorden geconfronteerd worden.

We moeten het zwijgen verbreken als God een aanwijzing geeft dat we moeten spreken. De tijd om te zwijgen en de tijd om te spreken moeten we leren kennen en onderscheiden. De wijze weet wanneer hij moet zwijgen en wanneer hij moet spreken. Bij het spreken gaat het om het spreken van het juiste woord op de juiste tijd (Spr. 25:11; Jes. 50:4). Wanneer het ons wordt gevraagd, zullen we verantwoording afleggen van de hoop die in ons is (1 Petr. 3:15). We kunnen ook niet zwijgen over ons geloof: *'Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken'* (2 Kor. 4:13).

Pred. 3:8 | Liefhebben–haten; oorlog–vrede

De liefde van Christus dringt ons om verloren mensen het evangelie te verkondigen (2 Kor. 5:14a). Wat niet in overeenstemming met Christus is, moeten we haten. Hatens betreft niet alleen de direct zondige dingen, maar ook de dingen die met het vlees verbonden zijn en in het uiterlijke gedrag zichtbaar worden (Jud. 1:23). De Heer Jezus zegt tegen Zijn discipelen, en tegen ons, dat wie zijn eigen leven niet haat, geen discipel van Hem kan zijn (Luk. 14:26).

We leven in een atmosfeer van oorlog, we bevinden ons in oorlogsgebied. Het is een tijd van geestelijke oorlogvoering. Nu de Heer Jezus nog verworpen is, zet de vijand zich in om ons het leven voor de Heer onmogelijk te maken. Maar er komt een tijd dat de God van de vrede de satan onder onze voeten zal verpletteren (Rom. 16:20). God doet de tijd van oorlog ophouden (Ps. 46:10) en laat de tijd van vrede aanbreken onder de regering van de Messias (Jes. 9:6).

Pred. 3:9-11 | God geeft de mensen kinderen bezigheid

Door de wisseling van tijdsperiodes met hun gebeurtenissen die in de vorige verzen zijn beschreven, is het voordeel van het werk dat een mens zwoegend verricht, niet te zien (vers 9). Alles overkomt hem, hij heeft nergens invloed op. Al zijn inspanningen veranderen niets aan de veranderlijke aard van de dingen. Hij denkt dat er een tijd van planten is aangebroken, maar spoedig blijkt dat het geplante weer moet worden uitgetrokken. Zo gaat het met al die verschillende tijden die er in zijn leven zijn. Een mens gaat onverwachts van de ene situatie naar de andere over.

In vers 10 betreft de Prediker God in zijn waarnemingen. Even kijkt hij boven de zon. Niet dat zijn waarnemingen er ook maar enigszins door veranderen. Hij wijst op God als de oorsprong van alle verschillende tijden en bevestigt daarmee dat niets de onveranderlijke raad van God ten aanzien van de tijden en gebeurtenissen kan beïnvloeden. Als dat besef doordringt, is er tenminste nog enige verklaring te geven aan het bestaan, hoewel die verklaring niet direct iets is om vrolijk van te worden. De bezigheid die God heeft gegeven, maakt moe.

Dit pessimisme wordt door de Prediker ongedaan gemaakt in vers 11. Hij wijst op de schoonheid van alles wat God heeft gemaakt. Het mooie van wat God heeft gemaakt, is op de tijd die bij dat mooie past zichtbaar geworden. Het gebeurt niet vroeger of later dan het zou moeten zijn, want elk bestanddeel sluit aan op het geheel van Gods werk.

Het bewijs hiervan zien we in het scheppingsverslag in Genesis 1. Elke nieuwe dag voegt iets toe aan de vorige, en wanneer de schepping is afgerond, kan er worden gezegd: *'En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed'* (Gen. 1:31). God heeft aan alles zin en doel gegeven. Alles past voortreffelijk in het geheel van Zijn plan. We beseffen dat, zonder de draagwijdte er ook maar bij benadering van te zien.

De mens kan nooit het geheel overzien van wat God heeft gemaakt. Hij kan nooit genoeg afstand nemen om in één oogopslag *'van het begin tot het eind'* te overzien wat Gods bedoeling met Zijn schepping is. Dat moet ons klein maken, niet aanmatigend, en daarom ook moeten we niets vóór de tijd oordelen. We moeten geduldig wachten op de volledige ontvouwing van wat ons nu nog ingewikkeld en raadselachtig voorkomt.

Dat Hij *'de eeuw'* in ons hart heeft gelegd, wil zeggen dat wij het besef hebben van de duur van een bepaalde tijdsperiode en van de kenmerken van die bepaalde tijdsperiode. We hebben het vermogen om dat te leren zien in het licht van de eeuwigheid. We kunnen nadenken over het verloop van de gebeurtenissen en zoeken naar de zin ervan. Dat zal ervoor kunnen zorgen dat de dingen ons dienen en wij niet de dingen gaan dienen.

De christen weet dat alle dingen hem toebehoren: *'want alles is van u'* (1 Kor. 3:22-23). Hij heeft er nog niet de feitelijke zeggenschap over, maar hij is verbonden met Christus Die dat wel heeft.

JEZUS IS ZO ANDERS

ANDERS DAN WIE OOK

Johan Schep

Er zijn drie kanalen van profetie in de Bijbel, en wel met betrekking tot de Joden, de heidenvolken en de gemeente van God (1 Kor. 10:32). De volkeren en de Joden dateren beiden van na de zondeval en staan beiden onder de invloed van de satan in het domein van de gevallen schepping (Kol. 1:13). Want de hele wereld ligt in de macht van de overste van de wereld (Joh. 12:31; 1 Joh. 5:19).

Op de 50ste dag ontving de Heere Jezus de beloning voor Zijn volbrachte werk op het kruis van Golgotha. Dat was de vreugde waarnaar Hij uitkeek (Hebr. 12:2). Want dat is Zijn bruidsgemeente, die de tweede Eva is en Zijn lichaam en Zijn bruid (Rom. 5:14). Alleen van Adam staat in de Bijbel dat hij een schaduwbeeld is van de Heere Jezus. Dan moet Eva een beeld van Zijn gemeente zijn.

Dit was een geheimenis, schrijft Paulus (Ef. 3:3-7). Hij ontving die openbaring direct uit de hemel (Hand. 26:16-18). Hij noemt het ook 'mijn evangelie' (Rom. 16:25). Dat wisten de anderen natuurlijk ook, want de Heere Jezus had het hun voorgezegd (Matt. 16:18), en Hij sprak erover in de bovenzaal (Joh. 14:16-20). Paulus schrijft er in detail over in zijn gevangenis-brieven. Wij zijn in Christus, en Christus is in ons (Joh. 14:20; Kol. 1:27).

Allen die de Heere Jezus aanvaard hebben in hun hart en opnieuw geboren zijn door Gods Geest, maken nu deel uit van Gods gemeente en zijn gedoopt in het lichaam van Christus (Ef. 1:13; 1 Kor. 12:13). Dat is de periode waarin wij nu leven; en daarom zien wij ook dat het boek Handelingen geen echt einde heeft, want in die tijd leven wij nog steeds tot de wederkomst van onze Bruidegom.

De gemeente van God vormt een hemels volk, met geestelijke zegeningen (Fil. 3:20; Ef.1:3), en is verenigd met Christus en nu al gezet met Hem in de hemel (Ef. 2:6-7). Wij verwachten Hem vanuit de hemel (1 Thess. 1:10). De gemeente bestaat uit Joden en heidenen, die de Heere Jezus in hun hart hebben aangenomen als Heer en Heiland. Er is nu geen verschil of die persoon een Jood is of een Palestijn (Gal. 3:28). Onze nieuwe identiteit en positie is *in Christus*. Deze fundamentele waarheid brandt op mijn hart om aan ons volk door te geven. Zodat ze wijs en evenwichtig gaan bidden, denken en spreken.

ADVERTENTIE

HIJ HEEFT ONDER ONS GEWOOND

STUDIES IN DE EVANGELIËN EN HANDELINGEN

Auteur: Johan Schep

Met vreugde bied ik u of jullie deze reeks studies aan in het eerste deel van het Nieuwe Testament (Evangelieën en Handelingen). Vanaf de eerste dag van mijn wedergeboorte in Israël heb ik liefde voor de Heere Jezus en voor Gods Woord gekregen. Dat kwam doordat Zijn onvergankelijk zaad van nieuw en eeuwig leven in mij kwam wonen (1 Petr. 1:23). Ik werd een nieuwe schepping in Christus, en een deel van Zijn tweede lichaam hier op aarde (Ef. 1:22).

100 pagina's - Prijs: 6,50 Euro

ISBN / EAN: 978-94-91797-71-2